

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

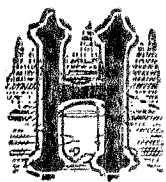
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 376

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

κρίσιμος στιγμή των έκλογων ήγγικεν. Τα ωρολόγια δεικνύουν την έπερχομένην ώραν της ελληνικής έτημογορίας. Τήν ιδίαν στιγμήν ζεύγη εκατοντάδων χιλιάδων όρθόδοξων όφθαλμών σπιθίζουν από άγωνίαν.

Τί σημαίνουν όμως οι λόγοι αυτοί; Πολιτεύεται ή Έκκλησία;

Έ, λοιπόν, μάλιστα! Καιρός να τό είπωμεν εις όλους τους τόνους. Έκκλησία πολιτεύεται. Καί μάλιστα πολιτεύεται μέ φανατισμόν.

Λόγος παράδοξος. Έχει ίσως ως όξυς παράφωνος συριγμός. Καί όμως ή εύθαρσής άλλ' ουχί θρασεΐα όμολογία έχει την τόλμην να επαναληφθῇ.

Βεβαίως ή Έκκλησία πολιτεύεται.... Η μάλλον πολιτεύονται οι στρατιῶται της Έκκλησίας.

Ποίος άλλωστε ίσχυρίσθη ότι ή στρατευομένη του Χριστού Έκκλησία δέν αποτελείται από δραστηρίους πολίτας της έγκοσμίου κοινωνίας αλλά μόνον από αναχωρητάς; Καί ποίος διενσήθη ότι οι όρθόδοξοι πολίται έχουν την πρόθεσιν να εκχωρήσουν εις άλλους τό δικαίωμα της πνευματικής των εκπροσωπήσεως;

Αν άλλαι αντιμαχόμεναι κοινωνικά ομάδες προσφεύγουν εις την φανατικήν υπεράσπισιν των υλικών των συμφερόντων τί πρέπει να είπουν εκείνοι που σκοπεύουν μακρότερον;

Οί όρθόδοξοι πολίται ουδέποτε καπηλεύουν την δύναμιν της έτημογορίας των. Καί τοῦτο διότι ουδέποτε αποβλέπουν εις την

διασφάλισιν υλικού συμφέροντος. Ουδέποτε υπηρετούν την έφημερότητα. Ουδέποτε γίνονται καιροσκόποι, ύπολογισταί, τυχοδιώκται. Έπιμένουν να χρησιμοποιούν την δύναμιν των διά την διασφάλισιν της πνευματικής των άκεραιότητος.

Μόνον άξίως του Εύαγγελίου του Χριστού πολιτεύεσθε.

Πρός Φιλίπ. 1,27

Όχι διότι δέν πιέζονται ως άτομα από τόν άσφικτικόν κλειόν της καθημερινότητας. Αλλά διότι συντηρούν έντός των τό αιώνιον πυρ της παρουσίας του πνεύματος. Διότι προσπερνούν την έφημερότητα του προσωπικού έγωϊστικού συμφέροντος καί συγκλονίζονται από κάτι ύψηλότερον. Από τό αίτημα της επικρατήσεως των όρθόδοξων άρχών. Πιστεύουν δέ ότι τοῦτο είναι τό μείζον. Γνωρίζουν ότι έντός του κλίματος της εκκλησίας ουδέν πρόβλημα παραμένει άνεπίλυτον. Διότι αύτη είναι καί παραμένει εις τους αιώνας ό μέγας πνευματικός καί υλικός σιτοβολών του κό-

Συγχοινάτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΥΣΤΑΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς
Εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, μοναχοὺς
καὶ λαϊκοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, ὑπὸ τῆς
ἡμετέρας δὲ ἀρχιερατικῆς ἐλαχιστότητος εὐχὴ καὶ
εὐλογία.

Διὰ τῆς παρούσης συστατικῆς ἐγκυκλίου σκο-
πὸν ἔχω νὰ καταστήσω ὑμῖν γνωστὸν τὴν ἐκδοσιν
σπουδαίου βιβλίου διαπραγματευομένου μετ' ἐξαι-
ρετικῆς γλαφυρότητος καὶ ἀγάπης τοὺς ἀγῶνας
τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἡμερολογιακῆς
καινοτομίας μέχρι σήμερον.

Τὸ ἔργον τοῦτο, ἔριμος καρπὸς ἀγάπης πρὸς
τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι
προῖδον τοῦ Θεολογικοῦ καλῆμον τοῦ ἐλλογιμωτά-
του κ. Σταύρου Καραμήτσου, ὅστις σὺν Θεῷ ἐπέ-
τυχεν ν' ἀποδώσῃ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐποποιίαν
τῶν συγχρόνων ἐκκλησιαστικῶν ἀγῶνων τῶν ΓΟΧ.

Ὁ ζηλωτὴς—συγγραφεὺς, ὅστις εἶναι καὶ εἰς
ἐκ τῶν δραστηρίων πρωταγωνιστῶν τοῦ ἀγῶνος
ὑπὲρ τῶν Ἱ. Παραδόσεων, ἐπέτυχεν ἄθλον ἐξαι-
ρετικόν, τὴν ἐν ταυτῷ δηλονότι παρουσίαν τῶν
ἐκκλησιαστικῶν συνεπειῶν τοῦ ἐορτολογικοῦ σχί-
σματος, καὶ τὴν ἀδρὰν ἐξιστόρησιν τῶν πολυαιμά-
κτων ἀγῶνων αὐτ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ νῦν.

Εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὀγκώδους βιβλίου του
παρελαύνει ἅπαν τὰ ἱστορικὰ ὕλη, μὲ πλήρη
στοιχεῖα προσώπων τε καὶ περιστατικῶν, μὲ πλεί-
στας φωτογραφίας καὶ ἔγγραφα τὰ ὅποια συμμε-
τρικῶς ἀνασυνθέτουν τοὺς ἀγῶνας τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ θεωρῶ ὅτι ἡ διάδοσις τοῦ σπουδαίου
τούτου πονήματος πολλὰ ἔχει νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἱε-
ρὸν ἡμῶν ὄγωνα παρέχον τὴν πρὸς δόξαν Θεοῦ
ἡθικὴν ἱκανοποίησιν πάντων ἡμῶν τῶν αγωνιστῶν
καὶ συνάμα διαλύον τὴν σύγχυσιν, ἣτις ὑπάρχει
εἰς τοὺς ὑπεναντίους, πέριξ τοῦ ἐορτολογικοῦ σχί-
σματος σ υ ν ι σ τ ῶ ἔ ν θ έ ρ μ ω ς τὴν ἀπόκτη-
σιν καὶ διάδοσιν τούτου ἐκ τῆς ὁποίας μόνον
πνευματικαὶ ὠφέλειαι θὰ προκύψωσι.

Βέβαιος ὅτι ὁ πολυχρόνιος μόχθος τοῦ συγ-
γραφέως ὠθουμένον εἰς τὸ ἔργον του ἐκ καθαρῶ
καὶ μόνον ζήλου πρὸς τὴν χειμαζομένην Ὁρθοδο-
ξίαν θὰ τύχῃ ὑφ' ὑμῶν τῆς ἀρμοζούσης αὐτῷ
ὑποδοχῆς.

Διατελῶ
Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν
† Ὁ Ταλατῖου ΑΚΑΚΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 24/9/61 (Π.Η.) ἡμέραν Σάββατον ἐορτάζει καὶ
πανηγυρίζει τὸ Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Παναγία ἡ Μυρ-
τιδιώτισσα Ἀνω Ἡλιουπόλεως Ἀθηνῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας Ἑσπερινὸς τὴν δ' ἐπο-
μένην ἡ θεία λειτουργία κατὰ τὴν Μοναστηριακὴν τάξιν.
Συγκοινωνία: Λεωφορεῖα Ἁγίας Μαρίας ἀπὸ ὁδὸν
ΡήγαΦεραίου (Ἀκαδημία). Μία στάσις πρὸ τοῦ τέρματος.

Διευκρινίσεις

Ἐπειδὴ ἀδελφοὶ τινὲς τῆς Μακεδονίας ἐρωτοῦν πε-
ρὶ τῆς θέσεως του ἱερομονάχου Χαλαλῆμπος Φουτσιτζή,
πληροφοροῦμεν αὐτοὺς ὅτι δ' ἐν λόγῳ ἱερομόναχος ἀπο-
κατεστάθη πλήρως ἀναγνωσθείσης αὐτῷ συγχωρητικῆς
εὐχῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἐν ὥρᾳ λειτουργίας.

Οὐδεμία συνεπὶς ἐπιφυλάξις περὶ τούτου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἐνωσις τῶν Νέων Γ.Ο.Χ. καλεῖ ἅπαντα τὰ
μέλη αὐτῆς εἰς πανηγυρικὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς
Νέας περιόδου, τὴν 1ην Ὀκτωβρίου (ν.ῆ.).

Τὴν ἑναρξιν θὰ λαμπρύνῃ διὰ τῆς παρουσίας της ἡ
Α.Μ. δ' Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Ἀνάκιος.

Ἡ συγκέντρωσις τῶν μελῶν θὰ λάβῃ χώραν τὴν
11ην π.μ. εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ὁργανώσεως Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος ὁδὸς Κάνιγγος ἀρ. 32.

Ὁ πρόεδρος
Στυλιανὸς Οἰκονόμου

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἰσαὰκ Ραπτόπουλος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΩΝ(Ν)ΟΣ Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΚΟΣ

Ὁ θάνατος εἶναι ἡ πλέον ὀδυνηρὰ δοκιμασία, τὴν
ὁποίαν ὑφίσταται ὁ ἐπιζῶν ἄνθρωπος. Ἀλλ' ὑπάρχουν
θάνατοι, ἡ πικρία τῶν ὁποίων σπαράσσει ἀνυπέρβλητα
τὴν καρδίαν ὅλων ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ ἠγάπησαν τὸν ἀπελ-
θόντα. Ὁ Κων(ν)ος Χ. Κωνσταντινάκος, γόνος εὐσεβοῦς
οἰκογενείας, ἀνετράφη εἰς θερμὴν χριστιανικὴν ἀτμόσφαιραν
οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελῇ ἀδάμαντα ἀρετῆς καὶ φρονή-
σεως. Ἐσπούδασε ἱατρικὴν εἰς Ἡνωμένους Πολιτείας Ἀ-
μερικῆς καὶ ἀκολούθως ἤρχισε λαμπρὰν σταδιοδρομίαν
χειρουργοῦ. Ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν τῶν 32
μόλις ἔτων. Ἀλλ' «οὐκ οἶδατε τὴν ὥραν οὐδὲ τὴν ἡμέ-
ραν» καὶ ὁ πικρὸς θάνατος ἀνέκοιψε τὰ περὰ τοῦ νεα-
ροῦ χριστιανοῦ καὶ ἐπιστήμονος. Ἡ ἐρπύγη ἵνα μὴ ἡ κα-
κία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἡ δόλος ἀπατήσῃ τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Κλεομένους καὶ Βασιλικῆς Πυ-
ριάλλα, φιλοστόργων θείαν τοῦ τεθνεώτος, κατέθεσεν
εἰς μνήμην του δοχ. 500 εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον
«Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», τοῦ ὁποίου τὸ Δ. Συμβούλιον
καὶ τὰ μέλη ἐκφράζουν βαθύτατα καὶ εὐλικρινῆ συλλυπη-
τήρια πρὸς τοὺς τεθλιμμένους γονεῖς καὶ εὐχονται τὴν ἐξ
ὑψους θείαν παρηγορίαν.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΙΝΤΙΡΙΚΟΥ

Πρὸ ἡμερῶν ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον, ὅπως αἰφνι-
δίως καὶ εἰς νεωτάτην ἡλικίαν ἡ εὐλεβεστάτη Γεωργία
Φιντιρίκου, φιλοστόργος μήτηρ τοῦ τέως προέδρου τῆς
Ἐνώσεως Νέων Γ.Ο.Χ., Κοσμᾶ Φιντιρίκου. Ὁ αἰφνίδιος
θάνατός της, βυθίσας εἰς ἀπερίγραπτον ὀδύνην τὴν οἰκο-
γένειάν της, προσεκάλεσε εἰς ὅλους μας βαθύτατην λύπην.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ αὐτὴν ἐν
χώρῳ δικαίων.

Μόλις ἐξεδόθη

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΗΡΟΥ ΤΗΣ ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΥ - ΓΑΜΒΡΟΥΛΙΑ

Ὁγκώδης τόμος 360 σελίδων. Περιλαμβάνει:

- 1) Περιλήψιν παλ(η)κοῦ ζητήματος.
- 2) Περίοδον μεγάλων διωγμῶν καὶ θέσιν πολιτι-
κῶν καὶ θερησκευτικῶν ἀρχῶν ἐναντι τούτου.
- 3) Δευκὴν βίβλον ὡς τὴν ἀφηγοῦνται οἱ παθόντες.

Τιμὴ δραχ. 60.

Παραγγέλαι: Ἱερομ. Πανάρετον Πετρίδην, Κάνιγ-
γος 32 Ἀθῆνας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομη-
ταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστεί-
λουν τὰς ὀφειλουμένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι
αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομι-
κὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ
ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

σμου· οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ.

Οἱ ὀρθόδοξοι λοιπὸν πολιτεύονται. Ὁ σκοπὸς των ὅμως εἶναι τοποθετημένος εἰς τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς. Διὰ τῶν ἐγκοσμίων θεραπεύουν τὰ ὑπερκόσμια. Διὰ τῶν ἐγγύς θεῶνται τὰ μακράν. Ἡ ἀπάθεια λοιπὸν δὲν εἶναι ἰδική των ἰδιότης. Δι' αὐτὸ ἀγωνιοῦν καὶ σήμερον. Καὶ ἡ ἀγωνία των αὕτη δὲν εἶναι μικροτέρα ἐκείνων ποὺ ὑπερασπίζονται τὸ πεινυχρὸν σαρκίον των.

Τὸ εἵπομεν ἄλλωστε ἀνωτέρω. Ἐκατοντάδες χιλιάδων ὀρθοδόξων ὀφθαλμῶν ἀναζητοῦν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἓνα κάποιον φῶς.

Διερωτῶνται μὲ δραματικότητα ἂν ἡ ἐγκόσμιος πολιτικὴ θὰ συλλάβῃ τὸ αἶτημα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἄν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς ἡ πηγαία φωνὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἄν, ἐπὶ τέλους, θὰ σημειωθῇ κανὲν φωτεινὸν ρήγμα εἰς τὸ σκότος τοῦ διωγμοῦ. Αἱ στιγμαὶ εἶναι ὥριμοι. Τὸ σωτήριον ἄλμα πρέπει νὰ γίνῃ. Οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου καιρὸς εἶναι ν' ἀκούσουν τὴν φωνὴν μας. Φωνὴ ποὺ φθάνει ἀπὸ τὸ ἀγιώτατον ἡγεῖον τῶν χριστιανικῶν αἰώνων.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν γνωρίζομεν τὴν δύναμιν μας. Ὅχι μόνον τὴν ἠθικὴν δύναμιν τῆς πνευματικῆς ὑγείας ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγκόσμιον. Τὰ ὥρολόγια ἄλλωστε δεικνύουν ὅτι ἡ στιγμή τῆς τελικῆς ἐτημογορίας ἐγγίζει.

Ἄς ἀναζητήσωμεν λοιπὸν τοὺς εὐθαρσεῖς ἐκπροσώπους τῆς πολιτείας καὶ ἅς αἰτήσωμεν ν' ἀναπετάσουν τὸ ἅγιον τῆς παραδόσεως λάβαρον. Ὑπὸ ἐν τοιοῦτον λάβαρον σκιρτῶν καὶ φρίσσον εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἄνεμον μὲ ἀναγεγραμμένον ἐν αὐτῷ τὸ σύμβολον τῆς παραδόσεως καὶ ἐλευθερίας μας εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἐνταχθῶμεν. Ἡ θέσις μας ὅμως αὕτη οὐδόλως νοθεύεται ἀπὸ ἐγκοσμίους καὶ ὑλικούς σκοπούς. Ὡς πρὸς αὐτὰ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχομεν μὲ τὴν πολιτικὴν. «Ἡμῶν γάρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει». Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ κατοχυρώσωμεν τὸ καταστρατηγούμενον σήμερον δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀναζητήσωμεν καὶ ν' ἀναδείξωμεν ὡς ταγούς τοῦ ἔθνους τοὺς ἄνδρας ποὺ προσφέρονται νὰ περιφρουρήσουν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων τῆς ὀρθοδοξίας.

Καὶ ἡ στιγμή αὕτη εἶναι ἡ παροῦσα. Ἐν τούτῳ νικῶμεν.

(Ἐν τοῦ Γραφείου τύπου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.)

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Κυπριανοῦ Ἐπισκόπου Καρχιδόνος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 374 φύλλου)

Αὐτὸ δέ, προσφιλέστατοι ἀδελφοί, ὅχι μόνον μὲ λόγους ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξεν, ἀλλὰ τὸ ἐπραγματοποίησε καὶ εἰς ἔργα. Καὶ διότι ὁ ἴδιος ἀφοῦ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὰ κάμη τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς Του μετὰ τῶν θαυμασίων σημείων τῆς παντοδυναμίας Του μὲ τὰ ὁποῖα ἐφάνερωνε τὴν θεῖαν μεγαλειότητά Του, διετήρησεν ἐπίσης διαρκῶς τὴν πατρικὴν ὑπομονήν. Κατὰ τὴν θεῖαν Του ἐνανθρώπησιν τὰ πάντα ἐπισφραγίζονται ἀπὸ τὴν θεῖαν ὑπομονήν. Διότι ἀφοῦ κατήλθεν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς οὐρανίου ἐκείνης μεγαλοπρεπειας δὲν ἀπηξίωσε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνδυθῇ σάρκα ἀνθρωπίνην, καὶ ὁ ἀναμάρτητος νὰ βαστάσῃ τὰς ξένας ἁμαρτίας. Ἄν καὶ εἶναι λοιπὸν ἀθάνατος ὑπομένει διὰ νὰ γίνῃ θνητός. Ἄν καὶ εἶναι ἀθῶος φονεύεται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν κακούργων. Βαπτίζεται ἀπὸ δοῦλον ὁ Κύριος, καὶ διὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὴν ἄφεσιν δὲν ἀπαξιοῖ νὰ λουσθῇ εἰς τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας. Νηστεύει ἡμέρας τεσσαράκοντα Ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἄλλοι χορταίνουσι. Πεινᾷ, διὰ νὰ χορτασθοῦν μὲ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐκεῖνοι ποὺ πεινοῦν διὰ τὸν θεῖον λόγον. Συναντᾶται μὲ τὸν διάβολον, ὅστις τὸν ἐπείραζεν καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ τίποτε περισσότερον παρὰ μόνον νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν. Προΐσταται τῶν μαθητῶν μὲ ἐξουσίαν δεσποτικὴν, ὅχι ὅμως ὡς νὰ ἦσαν δοῦλοι, ἀλλὰ φέρεται εὐμενῆς καὶ πρῶτος ἀγαπήσας αὐτοὺς μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ἐξήτησεν προσέτι νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων διὰ νὰ διδάξῃ αὐτοὺς μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τῶν δούλων πρὸς τοὺς ὁμοίους των, διὰ τὸν ὅτι εἶναι φέρεται ἔτσι πρὸς τοὺς δούλους. Δὲν εἶναι λοιπὸν πορθέρον ποὺ ὁ Κύριος ἐφάνη τοιοῦτος πρὸς τοὺς εὐπειθεῖς, αὐτὸς ὁ ὁποῖος τὸν Ἰούδαν μέχρι τὰς τελευταίας στιγμὰς τὸν ἠνέχθη μὲ ὑπομονήν, γευματίζων μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτῃ ὅτι γνωρίζει αὐτὸν μὴ ἀπαρνούμενος καὶ αὐτὸ τὸ φίλημα τοῦ προδότου. Πόση δὲν ὑπῆρξεν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἡ μακροθυμία του καὶ ὑπομονὴ του, κάμπτω, μὲ παραινέσεις τοὺς ἀπίστους εἰς τὴν πίστιν, μεταχειριζόμενος τοὺς ἀχαρίστους μὲ εὐπειθειαν, ἀποκρινόμενος μὲ πραότητα εἰς τοὺς ἀντιλέγοντας μὲ ἐπιείκειαν ὑπομένων τοὺς ὑπερηφάνους, μὲ ταπείνωσιν ὑποχωρῶν εἰς τοὺς διώκτας, εἰς τοὺς φονεῖς τῶν προφητῶν καὶ εἰς τοὺς ἀνθισταμένους εἰς τὸν Θεὸν ἐπιθυμῶν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Σταυροῦ νὰ τοὺς συναγάγῃ.

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑΣ

Τοῦ συνεργάτου μας Εὐθύμ. Τριανταφύλλου ἀξιώματ. Χωροφυλ. ἐ.δ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκραγείσα ἐπανάστασις ἐν Τουρκίᾳ κατέλυσε τὸ καθεστὼς Μεντερές καὶ εἰσήγαγε τοῦτο εἰς δίκην ἐν τῇ νήσῳ Γιασί Ἀντὰ τοῦ Βοσπόρου. Ἐπὶ 18 Τούρκων μαρτύρων οἱ 15 κατέθεσαν, ὅτι τὰ γεγονότα ἦσαν ὀργανωμένα ἀπὸ τὴν ἐκπτωτον Κυβέρνησιν.

Καλεῖται ὡς μάρτυς κατηγορίας ὁ Πατριάρχης.

Πρόεδρος. Γνωρίζετε τί περιέχει ἡ ἐπιστολὴ σας πρὸς τὸν κατηγορούμενον τέως Πρωθυπουργὸν τῆς Τουρκίας;

Ἀθηναγὼρας, Πατριάρχης, (ὀρκισθεὶς ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης του). Αὐτὸ ποὺ περιέχει.

—Εἰσαγγελεύς Ἐγκεσέλ. (παρατηρεῖ τὸν μάρτυρα). Ἐνῶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας ὁμιλεῖτε περὶ ὀργανωμένης δυνάμεως, τώρα ὑποστηρίζετε, ὅτι δὲν γνωρίζετε ἀνὰ τὰ γεγονότα ἦσαν ὀργανωμένα.

—Πατριάρχης....

—Ὁ τύπος τῆς Τουρκίας κατακρίνει τὴν κατάθεσιν τοῦ Πατριάρχου. Ἀπέφυγε ν' ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα... (Ἐφημερίς ΕΘΝΟΣ 27)10)60).

—Βαθυτάτη αἰσθησις εἰς Κων/λιν. Ἐκάλυψε τὸν Ἀντὰν Μεντερές χθὲς ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγὼρας. Ὑπῆρξεν ὁ ὑπόδικος τῶν Η. Π. Α. ; Ὁ Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου δυσφορεῖ. (ΕΘΝΟΣ 26)10)60).

—Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγὼρας ἔχει εἰς χεῖράς του στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν καταστορφήν τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων τοῦ Λαγκαδᾶ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην ἐπὶ αὐτοκινήτων εἰδικὰ συνεργεῖα.... (Τουρκικὴ ἐφημερίς ΜΙΛΛΙΕΤ).

—Ὁ Τουρκικὸς τύπος δίδει εὐρείαν δημοσιότητα εἰς τὴν γενομένην κατάθεσιν τοῦ Πατριάρχου σχετὶ κὼς μὲ τὰ γεγονότα τῆς 6—7 Σεπτεμβρίου. Ἡ «Χαβαντίς», ἡ «Μιλλιέτ», καὶ ἡ «Χουριέτ», τονίζουν, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐλάφρυνε τὴν θέσιν τοῦ Μεντερές, ὅτι ἡ κατάθεσις του δὲν ὑπῆρξε διαφωτιστικὴ καὶ ὅτι οὗτος δὲν προσέβη εἰς τὰς ἀναμενόμενας ἀποκαλύψεις. (ΕΘΝΟΣ 27)10)60).

—Τοῦρκοι, ἄπιστοι, ἀλλόφυλοι καὶ τρισάθλιοι, ὀρκιζόμενοι εἰς τὸν Μωχαμέτην τὸν φοβοῦνται καὶ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, Πατριάρχης, «Σεπτὴ κορυφή», μὲ χρυσὰ ἐγκόλπια συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν ψεύδορκος...

Σᾶς... ζηλεύομεν Πάτερ Βασιλόπουλε διὰ τὴν προδόδόν σας καὶ σᾶς οἰκτιρομεν συνάμα! Ὅντως λέτε τὴν ἀλήθεια! Μυρίζετε λιβάνι. Παρακαλοῦμεν μὴ λησμονήσετε νὰ τὸ γράφητε πάντοτε αὐτὸ εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ φύλλου σας.

Ὅπισω εἰς τοὺς Πατέρας! Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια! Νὰ μυρίζωμε λιβάνι. Κηδεῖται αὐτοκτονούντων—Καῦσις νεκρῶν.

Τὴν 6—4—61 ἠτύοκτόνησεν ἐν Ἀθήναις ὁ τέως ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας πόλεων Νικόλαος Κόγκινος. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο τὴν 7ην ἰδίου μηνὸς ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἐλευθερίου παρὰ τὴν Μη-

τρόπολιν (Ἀθηνῶν) δημοσίᾳ δαπάνῃ... Εἰς τὸν νεκρὸν ἀπεδόθησαν τιμαὶ ἀρχηγοῦ ἐν ἐνεργείᾳ. (Ἐφημερίς ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 7—8—61). Φυσικὰ τὴν κηδεῖαν δὲν ἐτέλεσαν οἱ πεπτωκότες Παλαιομερολογῖται ἀλλ' οἱ ἀναστάντες νεομερολογῖται! Ἐὰν ὁ Ἰσκαριώτης ἀπηγχονίζετο ἐν ἡμέραις ΑΝΕΣΤΗΚΟΤΩΝ, ὁποῖα κηδεῖα θὰ τῷ ἐγίνετο!

Εἰς ἄλλος μουσικός, Ἕλλην, ἀπήτησεν, ἵνα μετὰ τὸν θάνατόν του καυθῇ καὶ ἡ κόνις του σκορπισθῇ εἰς τὰ 4 σημεία τοῦ ὀρίζοντος, καθὼς ὁ Μωϋσῆς διεσκόρπισε τὴν κόνιν τοῦ χρυσοῦ μόσχου, ὃν προσεκύνουν οἱ Ἑβραῖοι! Αἶ γινώμαι τῶν Ἑλλήνων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἀνεστηκῶτων νεομη(τῶν) κληρικῶν ἐδιχάσθησαν διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ κονιοποιηθέντος ἐν Ἑλβετίᾳ μαέστρου Μητροπούλου. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ὁ εἰλὼν, ὅτι δόγμα ἐστὶ τὸ μὴ κηδεύειν τοὺς καιομένους καὶ μὴ μνημονεύειν αὐτοὺς γνώμη ἀπειροῦ τινὸς καὶ ἄνευ οἰασδῆποτε μορφώσεως κληρικοῦ ἐστὶ, ἀδικοῦντος τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰ ὅμματα τῆς Κοινωνίας (SIC) καὶ οὗτος Ἀμίλκας ἦν ὁ Ἀλεβιζάτος, Καθηγητὴς παρὰ τῷ Ἀθήνησι Πανεπιστημίῳ, εἰδικὸς ἐπὶ τῶν Θεολογικῶν ζητημάτων! Αὐτὸς ἦν ὁ ἐν ἔτει 1923 ὑπογράφας μετ' ἄλλων 4 ἐπιστημόνων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, ἐν οἷς καὶ Χρυσόστομος ὁ Παπαδόπουλος, ὅτι τυχὸν εἰσαγωγὴ ἐν τῇ αὐτοκεφάλῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, ἄνευ κοινῆς συναινέσεως ἀπασῶν τῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν θέλει μεγάλως βλάβῃ τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτήν. Ὑστερον δὲ οὐ μόνον συνήνεσε μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν μονομερῆ εἰσαγωγὴν ἀλλὰ καὶ πολέμιος σφοδρὸς ἐγένετο κατὰ τῶν μὴ ἀκολουθούντων χριστιανῶν, συννευδοκῶν ἐφ' οἷς ἡ παρανομοῦσα νεομη(τῆ) ἐκκλησία διαπράττει.

Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ὁ προκαθήμενος τῆς ἀνεστηκυίας ἐκκλησίας δὲν θὰ εἶχεν ἀντίρρησην εἰς τὴν καῦσιν τῶν νεκρῶν, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλάδι κλιβάνος. (Μπρατσιώτης, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οὗτος) καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Περίεργον, ὅμως, τόσαι ἀσβετοκάμινοι ἐν Ἑλλάδι δὲν δύνανται νὰ καύσωσιν ἐν θνησιμαίον. Καὶ πρέπει νὰ φορολογηθῶμεν καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν εἰδικοῦ κλιβάνου; Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι γνώμη Καθηγητῶν καὶ Ἱεραρχῶν ἐκ τῶν ἀνεστηκῶτων θὰ τὴν σεβασθῶμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὴν 16)10)61 ἀφίχθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., Στυλίδος Παν. Πολυζώης, Θηβῶν Τούτουζας, Κορίνθου Κοτσώνης καὶ Ρέντζος, Μενιδίου Νεῖζος καὶ Ντοῦρος, Αἰγίνης Λάμπρος καὶ Λωρέντζος, καὶ συνειργάσθησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μετ' αὐτῆς, ἐπὶ διαφόρων σοβαρῶν ζητημάτων.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τύπου

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ 25 ΧΡΟΝΩΝ

ΣΕΜΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΘΕΟΚ

Τὴν Κυριακὴν 18-9)1-10-61 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πειραιῶς ἔλαβε χώραν σεμνὴ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ μετ' σκοπὸν τὸν ἐορτασμὸν τῶν 25 χρόνων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ΠΘΕΟΚ καὶ τὴν δέξιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων ἀγωνιστῶν αὐτῆς.

Παρέστη καὶ ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἀκάκιος καθὼς καὶ ἅπαν τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΘΕΟΚ, μέλη αὐτῆς καὶ πλῆθος κόσμου. Ἐκ μέρους τῆς ΠΘΕΟΚ ὡμίλησεν ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Κων. Κόμνιος ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς :

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοὶ πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Συμπληροῦνται 25 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Πανελληνίου Ὁρθοκυριακῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας.

Εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1936 ἰδρύθη αὕτη.

Εἶχον τετὴ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἁγίου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας κινήματος οἱ ἐξελθόντες ἄγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, οἵτινες καὶ ἠθέλησαν κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς διοικητικὰς Αὐτῆς παραδόσεις ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀγωνιζόμεθα, νὰ κατευθύνουν τὸ σκάφος Αὐτῆς πρὸς τὸν σωτήριον λιμένα, ὡς θεοῦ λαβόντες τὸ δικαίωμα τῆς πηδαλιουχίας αὐτοῦ.

Δυστυχῶς ἄνθρωποι κατέχοντες ἀξιώματα ἐν τῇ προηγουμένῃ Κοινοῦτητι προέβαλον ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω διαθέσεις τῶν ἁγίων ἡμῶν ἀρχιερέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διαχωρίσαντες τὰς εὐθύναις τῶν συνέστησαν ἰδίαν παρασυναγωγὴν ὑφισταμένην δυστυχῶς μέχρι σήμερον.

Διὰ νὰ στεγασθῇ ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν καὶ νὰ κατοχυρωθῇ νομικῶς, παρέστη ἡ ἀνάγκη τῆς ἰδρύσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τὴν ὁποίαν ἔχομεν τὴν τιμὴν

νὰ ἀντιπροσωπεύωμεν ὡς αἰρετὸν Συμβούλιον αὐτῆς.

Δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τοῦ 1936 καὶ ἐντεῦθεν.

Παρήλασαν ἀπὸ αὐτὴν ἀναστήματα, μεγάλα ἀξιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται εὐσεβεῖς καὶ ζηλωταί, ἐργάται τίμιοι τοῦ νοητοῦ Ἀμπελώνου τοῦ Κυρίου.

Πόσοι κόποι, πόσαι ἀγρυπνίαι, δὲν διετεθήσαν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Πατρῶας εὐσεβείας !

Εἰς πόσους κινδύνους, εἰς ὁποίας διώξεις, δὲν ἐξετέθησαν οἱ ἐκάστοτε οἰακοστρόφοι τῆς ἁγίας αὐτῆς ὁργανώσεως !

Οἱ πλείστοι τούτων εὐρίσκονται ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐν Οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, παρακολουθοῦντες, ὡς ἐν Κυρίῳ ζῶντες, τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Αἰωνία ἡ μνήμη Αὐτῶν.

Εἰς αὐτοὺς μετὰ Θεόν, κληρικούς τε καὶ λαϊκοὺς ὀφείλεται ἡ εἰς ἡμᾶς μεταβίβασις τῆς ἀκαινοτομήτου καὶ ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδοξίας.

Λύκοι βαρεῖς, ἐν δορᾷ προβάτων, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, κατετάραξαν αὐτό. Ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα, δὲν τοὺς ἠκολούθησαν, ὡς ἀπαλλοτριωμένους τῆς Θεῆς χάριτος.

Ἦδη ἡ Παναγία καὶ μετὰ τὰ αἵματα καὶ τοὺς ἰδρώτας τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν ἐρραντισμένη Παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐρίσκεται εἰς χεῖράς μας, ὡς θησαυρὸς τιμαλφέστατος.

Πολλοὶ οἱ νοητοὶ καὶ ὁρατοὶ ἐπίβουλοι Αὐτῆς, πρὸ παντὸς κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέ-

Ἀπὸ τὸν ἐορτασμὸν τῆς 25ριδος τῆς ΠΘΕΟΚ εἰς τὸν Ἱ. Ν. Κοιμ. τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς,

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ ᾿Αθωνος

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

Ἡ εἰκὼν «᾿Αξιὸν ἔστι»

Τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ ᾿Αθωνος χίλια τόσα ἔτη ὑ-
ποῦται ὑπὲρ τὰ ἐγκόσμια φάρος τοῦ πνεύματος τη-
λαυγῆς καὶ πανεύμορφος. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ οἱ
πρῶτοι μοναχοὶ ὠδήγησαν τὰ βήματά των εἰς τοὺς ἁ-
γίους ἐκείνους βράχους, ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀναστήματα
τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ τοῦ ἁγίου Ἀθα-
νασίου τοῦ Ἀθωνίτου μέχρι τῶν χαλεπῶν ἡμερῶν μας
ἔχει γραφῇ καὶ γράφεται ἡ μεγαλειωδέστερα ἱστορία
τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ὁρθοδό-
ξου μεγαλείου.

Τὰ θαύματα ποῦ ἔγιναν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανοφερῇ
αὐτὸν βράχον εἶναι ἄπειρα. Οὐδεὶς ἕτερος τόπος τῆς
μοναστικῆς ζωῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
Θεοῦ περιεσσότερον ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ᾿Αθωνος. Διότι
οὐδεὶς ἐπροστατεύθη τόσο ἀπὸ αὐτὴν τὴν Θεομήτορα

ρας τὰς ὁποίας διερχόμεθα.

Εἶναι ἀνάγκη συντονισμένης καὶ ὀργανωμένης
ἀντιμετωπίσεως τῆς ἁκρῆς ἐπικινδύνου ταύτης κα-
ταστάσεως.

Ὅλοι οἱ κοσμικοὶ ἐντεταγμένοι διὰ τῆς ἐγγρα-
φῆς ἡμῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ὡς πλαι-
σιώσωμεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἡγεσίαν, ὡς μέ-
λισσαι τὴν βασιλίσαν, ὡς στρατιῶται τῆς τοῦ Κυ-
ρίου παρατάξεως τὸν στρατηγόν, ὡς χειμαζόμενοι
ναῦται τὸν πλοίαρχον, ὡς πρόβατα τὸν καλὸν Ποι-
μένα, τὸν ἐμπροσθεν ἡμῶν πορευόμενον, καὶ τὴν
ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων προκινδυνεύοντα
κατὰ τὴν Δεσποτικὴν ἐντολήν.

Ἡ νίκη εἶναι ἐξασφαλισμένη. Μᾶς τὴν ἐγγυῶν-
ται οὐχὶ μόνον τοῦ Κυρίου οἱ λόγοι, καθ' οὓς «πύ-
λαι Ἀδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
ἡ πρόσφατος ἱστορία τοῦ ἱεροῦ καὶ ἁγίου ἡμῶν κι-
νήματος, τὸ ὁποῖον χωρὶς κανένα προγραμματισμόν,
χωρὶς καμμίαν κοσμικὴν δύναμιν, ἀλλὰ τοῦναντίον
πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας τὰς τε πνευματι-
κὰς καὶ κοσμικὰς τῆς πονηρίας ἀντιπαλαίων, ἀντι-
μετώπισε καὶ καθήλωσε, νὰ καθήλωσε κυριολεκτι-
κῶς τὰς παρατάξεις αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα χαρακώ-
ματα.

Ἐθαυμάτουργησε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τοῦ
Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡ Δύναμις, ὁ φύλαξ καὶ φρου-
ρὸς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ὁργανώσεως, καὶ πάντων τῶν
εὐσεβῶν ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ κατίσχυσαν οἱ
κατὰ κόσμον ἀσθενεῖς ἄσφοι καὶ μὴ ὄντες, τῶν
κατὰ κόσμον ἰσχυρῶν σοφῶν, καὶ ὄντων, αὕτη ἡ
Δύναμις τὸν Φαραὼ κατεπόντισε.

Αὕτη τὸν Ἀμαλὴν ἐτροπώσατο. Αὕτη τοὺς
ἁγίους νικητὰς τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν ἀκολουθῶν
αὐτοῦ ἀνέδειξε. Ἐκτελοῦντες τὸ ἀνθρωπίνως δυνα-
τόν, ὡς ἐλπίζομεν εἰς τὴν ἀκαταμάχητον αὐτὴν δύ-
ναμιν, διὰ νὰ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸν Οὐρανο-
βάμονα Παῦλον ἐν Κυρίῳ καυχόμενοι νὰ λέγωμεν.
«Ἡμῖν μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ
τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἡμῖν κόσμος ἐσταύρωται καὶ
ἡμεῖς τῷ κόσμῳ». Ἀμήν.

ὅσον ὁ κόσμος τῆς ἀριότητος τοῦ ᾿Αθωνος.

Δι' αὐτὸ καὶ αἱ εἰκόνες τῆς βασιλείας τῶν οὐρα-
νῶν εἶναι πολλαὶ καὶ θαυματούργαι. Μία ἐξ αὐτῶν εἶ-
ναι καὶ ἡ περίφημος «᾿Αξιὸν ἔστι» πᾶμπαλαία καὶ
θαυματούργος, ἡ ὁποία εὕρισκομένη εἰς τὸ πρῶτον
τῶν Καρυῶν θεωρεῖται ἡ ἐφένσιος εἰκὼν τοῦ ἁγίου
Ὁρους. Ὁνομάζεται δὲ «᾿Αξιὸν ἔστι» διότι τὴν 11
Ἰουνίου τοῦ 980 θαῦμα ἐξαίσιον συνεπλήρωσε τὸν
ὑμνον «τὴν Τιμιωτέραν» μετὰ τὸ ᾿Αξιὸν ἔστιν». Ἰδοὺ πῶς
ἀφηγγεῖται τὸ θαῦμα ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Κατὰ τὴν Σκήτην τοῦ Πρωτάτου τὴν εὕρισκο-
μένην εἰς τὰς Καρυάς, ἐκεῖ πλησίον ἐν τῇ τοποθε-
σίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, εἶναι
λάκκος μέγας, ὅστις ἔχει κελλία διάφορα. Εἰς ἓνα
λοιπὸν τῶν κελλίων τούτων ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον
τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως, ἔκατοίκει
ἓνας ἱερομόναχος γέρον καὶ ἐνάρετος μετὰ ἄλλου
ὑποτακτικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον συνήθεια νὰ γίνεται
ἀγρυπνία κάθε Κυριακὴ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν σκήτην
τοῦ Πρωτάτου, κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐνὸς Σαββάτου,
θέλοντας νὰ ὑπάγῃ ὁ προσρηθείς γέροντας εἰς τὴν
ἀγρυπνίαν λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ. Τέκνον ἐγὼ μὲν
ὑπάγω διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἀγρυπνίαν ὡς συνήθως,
σὺ δὲ μένον εἰς τὸ κελλίον καὶ ὡς δύνασαι ἀνά-
γνωθι τὴν ἀκολουθίαν σου. Καὶ οὕτως ἀπῆλθεν.

Ἀφοῦ δὲ ἡ ἑσπέρα ἐπέρασεν ἰδοὺ κρούει τις
τὴν θύραν τοῦ κελλίου. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔδραμεν καὶ
τὴν ἀνοίξεν καὶ βλέπει ὅτι ἦτον ἀγνώριστος εἰς αὐ-
τόν, ὁ ὁποῖος εἰσελθὼν ἔμεινε εἰς τὸ κελλίον τὴν
νύκτα ἐκείνην. Ἐν τῇ ὥρᾳ δὲ τοῦ ὁρθροῦ ἀναστάν-
τες ἔπαλλον καὶ οἱ δύο τὴν Ἀκολουθίαν. Ὅταν δὲ
ἦλθον εἰς τὴν «Τιμιωτέραν» ὁ μὲν ἐντόπιος Μο-
ναχὸς ἔπαλεν μόνον «τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερου-
βαίμ» καὶ καθ' ἑξῆς ἕως τέλους, τὸν συνήθη δηλ.
παλαιὸν ὕμνον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ, ὁ δὲ
ξένος ἐκεῖνος Μοναχὸς κάμνοντας ἀρχὴν ἄλλην τοῦ
ὑμνου ἔπαλεν οὕτως: «᾿Αξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς μα-
καρίζεις σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ
παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν». Εἶτα
ἐσύνναψε ὁμοῦ καὶ τὴν «Τιμιωτέραν» ἄχρι τέλους.

Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ ἐντόπιος Μοναχὸς ἐθαύ-
μασε καὶ λέγει πρὸς τὸν φαινόμενον ξένον. Ἡμεῖς
μόνον ψάλλομεν τὴν τιμιωτέραν τὸ δὲ ᾿Αξιὸν ἔστι
οὐδέποτε ἠκούσαμεν, οὔτε ἡμεῖς οὔτε οἱ προϋτέ-
ροι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλὰ παρακαλῶ σε, ποιήσον ἀγά-
πην καὶ γράψον καὶ εἰς ἐμένα τὸν ὕμνον αὐτὸν διὰ
νὰ ψάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Θεοτόκον. «Ὁ δὲ ἀπο-
κριθεὶς, φέρε μοι, τοῦ εἶπε μελάνι καὶ χαρτί διὰ
νὰ τὸν γράψω». Καὶ ὁ ἐντόπιος, δὲν ἔχω, τοῦ λέ-
γει, οὔτε μελάνι οὔτε χαρτί. Ὁ δὲ φαινόμενος ξέ-
νος, φέρε μου τοῦ εἶπε μία πλάκα. Ὁ δὲ μοναχὸς
δραμὼν εὗρε πλάκα καὶ τοῦ τὴν ἔφερε. Λαβὼν δὲ
ταύτην ὁ ξένος, ἔγραψε ἐπάνω εἰς αὐτὴν μετὰ τὸ ἑα-
νοῦ δάκτυλον τὸν ρηθέντα ὕμνον, ἦτοι τὸ ᾿Αξιὸν
ἔστι καί, ὡ τοῦ θαύματος! τόσο βαθέως ἔχαρά-

Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Υπό Όσιολ. Μοναχοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου
τοῦ Ρώσσου τῆς Μονῆς Ἀγ. Σάββα ἐν Ἱερουσαλὴμ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔως τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ Ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ ὅλας τὰς ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ διατηροῦσε μὲ αὐτὰς καλὰς καὶ εἰρηνικὰς σχέσεις, πλὴν τῆς Σοβιετικῆς. Μεγάλῃ φροντίδι διὰ τὴν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαν, εἶχε ὁ ἀειμνήστos Πατριάρχης Σερβίας Βαρνάβας, ὁ ὁποῖος μάλιστα, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς ἀποχωρήσαντας Μητροπολίτας (Εὐλόγιον καὶ Πλάτωνα) νὰ ἐνωθοῦν μετ' αὐτῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχεν ἐν μέρει.

Ἡ ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησία, διατηροῦσε καλὰς καὶ εἰρηνικὰς σχέσεις μὲ ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ὁποῖα μάλιστα, ἔδωσαν ἄδειαν εἰς τὴν Σύνοδον νὰ κυβερνᾷ τὸ ποίμνιόν τῆς τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ ἐδάφη των.

Μόνον ἡ Σοβιετικὴ Ἐκκλησία διατηροῦσε ἐχθρικὴ σχέσιν ἀπέναντι τῆς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας.

Ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ, ἐφρόνει ἑαυτὴν ὡς ἐλεύθερον μέρος τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, ἐν διωγμῷ εὐρισκομένης ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ πάντοτε προσπαθοῦσα νὰ βοη-

θήσῃ αὐτήν, μὲ κάθε τρόπον. Ἡ Σύνοδος αὐτῆς, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἱερεῖς καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν κάθε πιστὸν μέλος αὐτῆς, ἀφόβως ἐκήρυττον ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ κομμουνισταί, εἶναι φοβεροὶ διώκται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ἀπώκται αὐτῶν σκοπὸς εἶναι, νὰ καταστρέψουν αὐτὴν τελείως.

Ἐκήρυττον ἐπίσης, ὅτι, ἡ Σοβιετικὴ καλομένη Ἐκκλησία, εἶναι ὑποδουλωμένη εἰς τοὺς κομμουνιστάς, καὶ συνεργάζεται μὲ αὐτούς, διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ Σύνοδος τῆς ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίας, δὲν ἠμποροῦσε ἤρχετο εἰς σχέσεις μὲ τοὺς προεστούς τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ μὲ τὰς κυβερνήσεις τοῦ Ἐλευθέρου κόσμου καὶ ἐκήρυτε παντοῦ καὶ πάντοτε, τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἦτο πάντοτε μισούμενη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολλοῦ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν διαλύσουν καὶ τελείως νὰ τὴν καταστρέ-

χθῆσαν τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν πλάκα ὥσάν νὰ ἐγράψαν ἐπάνω εἰς κηρὶ ἀπαλώτατον. Εἶτα λέγει τῷ ἀδελφῷ. Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς-οὗτω νὰ ψάλλετε καὶ ᾄδετε, καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένεν ἄφαντος. Ἦτον γὰρ ἅγιος Ἀγγελος ἀπεσταλμένος ὑπὸ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον τοῦτον καὶ τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ πρωτοδέσπαιον. Μᾶλλον δὲ ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὡς δηλοῦται τοῦτο διὰ τοῦ ἀνωτέρου γεγραμμένου ἐν τοῖς μηναίοις καὶ τὴν παροῦσαν ἡμέραν (11 Ἰουνίου), ἥτοι ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐν τῷ Ἀδελφῷ. Οἱ γὰρ τότε πατέρες τελοῦντες σύναξιν καὶ εὐχὴν καὶ λειτουργίαν κάθε χρόνον ἐν τῷ ρηθέντι κελλίῳ τοῦ Ἀδελφῷ, εἰς μνήμην τοῦ θαύματος τιμῶντες καὶ δοξάζοντες τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ, ὅστις καθὼς ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐδύθη ὁ ἕνθεος ὑμνολόγος τῆς Θεοτόκου καὶ τροφεὺς καὶ διακονητὴς καὶ χαροποιὸς αὐτῆς. Εὐαγγελιστής. Ἔτσι ὑπερέστη καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ὄντως Θεομητορικὸν τοῦτον ὕμνον, ὡς αὐτῷ μόνῳ κατὰ πάντα προεπούσης τῆς τοιαύτης διακονίας.

Ἀποῦ δὲ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν ὁ Γέροντας καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ κελλίον, ἀρχίζει ὁ ὑποτακτικὸς του νὰ ψάλλῃ τὸ Ἀξιὸν ἔστι, καθὼς ὁ Ἀγγελος αὐτῷ ἐπαγγέλει καὶ ἀκολούθως δείχνει εἰς τὸν γέροντά του καὶ τὴν ρηθεῖσαν πλάκα μὲ τὰ ἀγγελοχάρακτα γράμματα. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας καὶ ἰδὼν ἔμεινε ἐκστατικὸς διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον. Καὶ λοιπὸν λαβόντες καὶ αἱ δύο τὴν ἀγγελοχάρακτον ἐ-

κείνην πλάκα, ἐπῆγαν εἰς τὸ Πρωτάτον καὶ δείξαντες αὐτὴν εἰς τε τὸν Πρωτὸν τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Γέροντας τῆς λοιπῆς συνάξεως διηγήθησαν εἰς αὐτοὺς ἅπαντα τὰ γενόμενα. Οἱ δὲ δοξάσαντες τὸν Θεὸν δημοφώνως καὶ εὐχαριστήσαντες τὴν Κυρίαν Θεοτόκον διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, εὐθὺς ἀπέστειλαν τὴν πλάκα εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τε τὸν Πατριάρχην καὶ πρὸς τὴν Βασιλέα, μειώσαντες εἰς αὐτοὺς διὰ γραμμάτων ἅπασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιοῦτου τερατοεργήματος. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὑστερον ὁ μὲν ἀγγελικὸς αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ νὰ ψάλλεται εἰς τὴν Θεομήτορα ἀπὸ ὅλων τοῦς ὀρθόδοξους, ἕως καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδάκια. Ἡ δὲ ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ εὐρισκόμενη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κελλίου ἐκείνου ἐνῶ τὸ τοιοῦτον γέγονεν θαῦμα, μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς πατέρας τοῦ ἁγίου Ὁρους εἰς τὴν Μεγολοπορετὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου καὶ ἐκεῖ εὐρίσκεται ἕως τῆς σήμερον, ἐνθρονισμένη ἐπάνω τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος. Ἐπειδὴ καὶ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐψάλλη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ὁ ὕμνος αὐτός. Τὸ δὲ κελλίον ἐκεῖνο ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν νὰ ὀνομάζεται Ἀξιὸν ἔστι. Καὶ ὁ λάκκος ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ κελλίον εὐρίσκεται, ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους ἕως τῆς σήμερον Ἀδελφῷ, ὅ ἔστι ψάλλειν διὰ τὸ ὅτι ἐψάλλη πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ ἀγγελικὸς καὶ θεοπρεπὴς αὐτὸς ὕμνος. «Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ἀξιωθείμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν».

ψουν· δὲν ἐπέτυχον ὁμως, διότι εἶχον ἀκόμη μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν κόσμον. Τώρα ὁμως τὰ πράγματα ἥλλαξαν. Ὁ συνασπισμὸς τῶν κομμουνιστῶν ἐγίνε δύναμις μεγάλη, τὴν ὁποῖαν ὅλοι φοβοῦνται. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν εἶναι· δεκτοὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ παντοῦ ἀπλώνουν τοὺς πλοκάμους τῶν. Ὅμοιως, δέ, καὶ οἱ πρόεστοι τῆς Σοβιετικῆς Ἐκκλησίας, κατῴρθωσαν νὰ συνάψουν ἀγαθὰς σχέσεις μὲ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου, Ὁρθοδόξους καὶ Ἑτεροδόξους. Παρακινούμενοι ὑπ' αὐτῶν οἱ προεστοὶ τῶν Ἑλευθέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συνεφώνησαν ὅπως διαλύσωμεν τὴν ἐν διασπορᾷ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία δὲν κλείνει τὸ γόνυ (τῷ Βελίαρ) δηλαδὴ εἰς τοὺς κομμουνιστάς, ἀλλ' ἑλευθέρως κηρύττει πανταχοῦ τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτοὶ οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν, πιέζουν τώρα τοὺς ρώσσους πρόσφυγας, νὰ ἐκλείξουν ἐκ τῶν δύο τὸ ἓνα· ἢ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας Ἀλέξιον, ἢ νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὰς ἐντοπίους ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ὅπου ἐκάστος ζῇ. Ἡ δὲ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ἐν διασπορᾷ, πρέπει τελείως νὰ διαλυθῇ, ὥς παράνομος καὶ ἀντικανονική.

Ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία ὁμως, δὲν ἔμπορεῖ νὰ πράξῃ· οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Μόσχας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποταχθοῦν, διότι αὐτὰς δὲν εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δοῦλος τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα δὲ τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποταχθοῦν, διὰ τὰ ἀκόλουθα αἷτια.

Πρῶτον. Ἐπειδὴ τὰ Πατριαρχεῖα αὐτὰ τῆς ἀνατολῆς ἔχουν φιλικὰς σχέσεις καὶ λειτουργικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποῖαν οἱ Ρώσσοι πρόσφυγες μισοῦν καὶ ἀποστρέφονται ὡς ἐκκλησίαν τῶν πονηρευομένων.

Δεύτερον. Ἐπειδὴ ἔχουν τὸ νέον ἡμέρ· λόγο, ἐνῶ οἱ Ρώσσοι ἔχουν τὸ παλαιόν.

Τρίτον. Ἐπεὶ δὴ μετέχουν εἰς τὴν παγκόσμιον Ὁργάνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ συνεδριάζουν μὲ τοὺς αἵρετικούς ὡς ὅμοιος ὁμοίῳ, ἡ ὁποία πρᾶξις δὲν ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους. Διὰ ταῦτα τὰ αἷτια, ἡ ἐκκλησία ἐν διασπορᾷ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Τώρα ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία, ἔχει ἀνωτῶν 20 Ἀρχιερέων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 7 ἔχουν ἐπαρχίαν εἰς τὴν Εὐρώπην, 2 εἰς τὴν Αὐστράλιαν καὶ οἱ λοιποὶ εἰς Νότιον καὶ Βόρειον Ἀμερικὴν. Ἐνωρίαι καὶ Κοινότητες τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὑπάρχουν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ὅπου κατοικοῦν Ρώσσοι πρόσφυγες. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς συναντήσῃ τόσον εἰς τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ κέντρα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δάση τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ἱερεῖς μὲ μεγάλην αὐταπάρνησιν ταξιδεύουν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς διεσπαρμένους πρόσφυγας. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐργάζονται εἰς ἐργοστάσια καὶ εἰς διάφορα κοταστήματα διὰ νὰ κερδήσουν

τὸ ψωμὶ τῶν, ἐπειδὴ τὸ πτωχὸ ποῖμνιόν τῶν, δὲν ἔμπορεῖ πάντοτε νὰ τοὺς παρέχει μεγάλους μισθοὺς. Καὶ ὁμως αὐτοὶ δὲν παραπονοῦνται πῶς, ἀλλὰ ἐργάζονται μὲ μεγάλο ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμό.

Ὅπου δὲ τοὺς εἶναι δυνατόν κηρύττουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀλλοθρήσκους. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ Θεάρεστον ἔργον ἔχουν βοηθοὺς πολλοὺς κοσμικοὺς. Καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔφερον πολλοὺς εἰς τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξ τοῦ σκοτοῦς τῆς πλάνης, εἰς Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀμερικὴν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα κράτη.

Ἡ ἐν διασπορᾷ ἐκκλησία, ἔχει καὶ μοναστήρια, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας ὑψηλοτέραν ζωὴν. Ὑπάρχουν, δύο γυναικεῖα μοναστήρια εἰς Παλαιστίνην. Ἐνα εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιῶν, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἔχει περὶ σποτέρας τῶν 100 καλογριῶν καὶ δευτέρον μικρότερον πλησίον τῆς Γεσθημανῆς, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη μετὰ τὸν πόλεμον. Ἐπίσης ὑπάρχει εἰς Γαλλίαν καὶ πλησίον τῶν Παρισίων γυναικεῖα Μονὴ ἔχουσα 40 Καλογρίσας. Ὑπάρχουν ἐπίσης 4 Μοναὶ εἰς Ἀμερικὴν. Ἐνα ἀνδρῖκιο ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας Τριάδος μὲ τυπογραφεῖο, ὅπου τυπώνονται τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία καὶ Θεολογικὰ συγγράμματα καὶ ἀπ' ὅπου ἐκδίδονται ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά, εἰς Ρωσικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον ὑπάρχει καὶ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία ἐτοιμάζει τοὺς ἀγωνιστάς Κληρικοὺς τῆς αὐρίου. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο μικρότερον ἀνδρῖκὸν μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας, ἐκεῖ ὅπου ἔχει τὴν ἔδραν τῆς ἡ θαυματουργῆς εἰκῶν τῆς Θεομήτορος, τὴν ὁποῖαν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα οἱ πρόσφυγες, τὴν ὀνομάζουν Ὁδηγήτριάν τῶν. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ δύο γυναικεῖα μοναὶ, μία εἰς Ἁγιον Φραγκίσκον, καὶ ἡ ἄλλη, εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει καὶ μία Ὁργάνωσις τῶν νέων, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Βλαδμηήρου, φωτιστοῦ τῆς Ρωσίας. Ἡ ὀργάνωσις αὕτη, ἔχει παραρτήματα, εἰς διαφόρους πόλεις. Ἡ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς εἶναι αὐστηρῶς χριστιανικὴ καὶ φροντίζουν πάντοτε, νὰ κηρύττουν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, γενόμενοι βέβαια οἱ ἴδιοι παράδειγμα, εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου. Ἡ Ὁργάνωσις αὕτη, προσφέρει μεγάλην βοήθειαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τῶν.

Πέρσι, ἰδρύθη καὶ ἄλλη ἀδελφότης. Ἡ ἀδελφότης τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ὑψηλοτέρα ζωὴ. Σχεδὸν ὁμως, κάθε ἐνορία, ἔχει πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς, ἀδελφότητα τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία φροντίζει διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ, καὶ ὅταν ἡμπορῇ βοηθεῖ τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς πᾶσχοντας. Εἰς πολλὰς δὲ ἐνορίας, ὑπάρχουν ἐνοριακὰ σχολεῖα, ὅπου οἱ μαθηταὶ διδάσκον-